

[Add a Startlaphoz!](#)

[szpista.eoldal.hu](#)

[Kezdőlap](#) › [Apokrifek](#) › Jézus Krisztus Bölcsessége (Nag Hammadi Könyvtár, Codex III)

Jézus Krisztus Bölcsessége (Nag Hammadi Könyvtár, Codex III)

2010.10.26

Jézus Krisztus Bölcsessége

(Nag Hammadi Könyvtár, Codex III)

Kopt nyelvből angolra fordította Douglas M. Parrott

Magyarra fordította Waldmann Szabolcs

Jézus Krisztus Bölcsessége. Miután feltámadott a holtak közül, a tizenkét tanítványa és hét nő továbbra is a követői maradtak, és Galileába mentek, az „Istenítés és a Boldogság” hegyére. Amikor összegyűltek és az univerzum valóságának alapjairól, a tervről, a szent gondviselésről és a felsőbbségek erejéről tanakodtak, és minden másról is, hogy mit tesz velük a Megváltó a szent terv titkos leple alatt, a Megváltó megjelent – nem a korábbi formájában, hanem mint láthatatlan szellem. És a fény egy hatalmas angyalának képmása volt. De ezt a képmást én nem írhatom le. Nincs halandó hús mely el tudná viselni, csak a tiszta, tökéletes hús, mint amit tanított is nekünk az Olivákról elnevezett hegyen Galileában.

És azt mondta: „Béke veletek, az Én békémet adom nektek!” És nagyon csodálkoztak és rettegetek. A Megváltó felnevetett és így szólt: „Miről gondolkodtok? Miről tanakodtok? Mit kerestek?” Fülöp így szólt: „Az Univerzum valóságának alapjairól és a tervről.” A Megváltó így szólt: „Azt akarom, hogy tudjátok, hogy az emberek mindmáig a világ alapjából születnek a földön, porból, s bár keresték az Istent, hogy ki ő és miféle, nem találták meg. Nos, a legbölcsebbek a világ rendjéről és mozgásáról spekuláltak, de spekulációjuk nem érte el az Igazságot. Merthogy úgy mondják, a rendet három út irányítja, minden filozófus szerint, (és) lássátok, nem értenek egyet. Néhányan azt mondják a világról, önmagát irányítja. Mások, hogy az irányítója maga a Gondviselés. Megint mások, hogy a Sors. De egyik sem igaz. Mondom, a három út közül, amit most említettem, egy sincs közel az igazsághoz, és embertől valók. De én, aki a végtelen fényből jöttem, és itt vagyok – mert én ismerem őt (a Fényt) – ezért tudok beszélni az Igazság pontos természetéről. Mert bármi vagyon önmagából, az szennyezett élet. A Gondviselésben nincs bölcsesség. A Sors pedig nem vesz észre. De nektek elmondatik, és mindenkihez, aki méltó rá eljut, kiben nem fogant meg az ostoba szenny beszéd magja, de az Első, Aki Küldeték magja igen, mert ők a halandók között is örökké élnek.”

Máté így szólt: „Uram, senki sem találhatja meg az Igazságot, csak rajtad keresztül. Tanítsd nekünk az Igazat.” A Megváltó így szólt: „Ő a Mindenható. Semmi elv nem ismerheti őt, se hatalom, se Hódoltság, se egyetlen lény a világ alapítása óta, csak ő maga, és akinek kinyilatkoztatik az Első Fény által. Mostantól, én vagyok a Nagy Megváltó. Mert ő örök és halhatatlan. Halhatatlan, mert nem született; mert minden, ami megszületik, meg is hal egyszer. Nem nemzetett, mert nincs kezdete, mert minden, ami elkezdődik, véget is ér egyszer. Mivel senki sem uralkodik felette, nincs neve; mert akinek neve van, az valaki más teremtménye.”

„És önmagához hasonlatos – nem ahhoz, amit ti láttatok vagy kaptatok, de egy furcsa hasonlóság, ami minden dolgot maga mögé utasít és jobb, mint az Univerzum. Minden oldalra néz és önmagát látja önmagából. Mivel

végtelen, ezért örökké felfoghatatlan. Elhervadhatatlan, és nem hasonlít (semmihez). Ő a változatlan jó. Ő a hibátlan. Ő örök. S bár soha nem lehet megismerni, ismeri önmagát. Ő mérhetetlen. Ő megfoghatatlan. Ő tökéletes, és nincs hibája. Ő a szent hervadhatatlanság. Ő az Univerzum Atyja.

Fülöp így szólt: „Uram, hogyan jelent meg a tökéleteseknek?” A tökéletes Megváltó így szólt: „Mielőtt láthatóvá válna, ami látható, a fenségesség és a hatalom már benne van, hiszen ő magához öleli a mindenséget, miközben őt nem öleli semmi. Mert ő minden ész. És ő minden gondolat, minden megfontolás, ésszerűség és hatalom. Ezek mind egyenrangú hatalmak. Ezek a mindenség forrásai. És minden fajuk az elsőtől az utolsóig ismert volt már a kezdetekben előtte, (ki a) végtelen, nemzetlen Atya.

Tamás így szólt: „Uram, Megváltóm, miért jöttek ezek létre, és miért lettek kinyilatkoztatva?” a tökéletes Megváltó így szólt: „Én jöttem a végtelenből hogy elmondjam nektek ezen dolgokat. Az Örök Lélek volt a nemző, kinek nemzési hatalma volt és forma-adó természete, hogy a nagy gazdagság mi benne vagyjon megnyilvánulhasson. Az ő könyörületessége és szeretete miatt akart gyümölcsöt hozni magától, hogy ne egyedül (élvezze) az istenségét, hanem (hogy) a megingathatatlan nemzettségéből más lelkek is testet és gyümölcsöt hozzanak, tisztesség és becsület, hervadhatatlanság és az ő örök kegyelme, hogy a kincsei megmutatkozhassanak az Ön-nemzett Istennek, minden hervadhatatlanság Atyjának és mindennek, mi utána következett. De mindezek még nem voltak láthatóak. Nos, nagy különbségek vannak a hervadhatatlanok között.”

Felkiáltott: „Kinek füle van hogy halljon a végtelenségekről, halljon hát!” és „Szólítottam azokat, akik felébredtek.” Csendesen folytatta: „Minden, ami az elpusztíthatóból jön, elpusztul maga is, mert pusztíthatóból jött. De bárki jön a halhatatlanságból az nem pusztul el, bár halandóvá válik. Sokan mentek téves irányba, mivel nem értették ezt a különbséget és meghaltak.”

Mária így szólt: „Uram, akkor honnan tudhatjuk mi?” A tökéletes Megváltó így szólt: „Indulj a láthatatlan dolgok felől a látható dolgok felé, és a Gondolat pusztá kisugárzása felfedi előtted hogy a nem látható dolgokban lévő hit hogyan nyilvánul meg a látható dolgokban is, mindazokban, amik a születetlen Atyától erednek. Akinek füle van, hallja!”

„Az Univerzum urát nem Atyának, hanem Ősatyának hívják, mindennek kezdete, ami megjelenik, de az (Úr) az elkezdetlen Ősatya. Önmagában látja magát egy tükrön keresztül, önmagát megtestesítve, önazonossága, mint Isteni Ön-atyja jelent meg, és mint a megütközötték ütköztetője, az Elsőként Létező Nemzetlen Atya. Ő valóban egyidős a Fény(el) ami előtte volt, de nem azonos az erejük.”

„Ezután megütközött, ön-nemzetek egész sokasága nyilvánult meg, kik azonos erővel és korrallal rendelkeztek, dicsőségben és szám nélkül, kiket úgy hívnak, „a nemzedék, ami felett nincs királyság” abból, kikből tenmagatok is megjelentetek emberek.. S számtalanok azok, kik ezek közül hasonlóságban vannak veletek, kiket úgy neveznek, hogy „A Nemzetlen Atya, az Isten, Megváltó, Isten Fia”. Nos ő a kiismerhetetlen, örökké-halhatatlan kinek dicsősége és kimeríthetetlen boldogsága örök.. Ők mindannyian részét képezik, örökké fürödvén a kimeríthetetlen boldogságban, változatlan dicsőségben és mérhetetlen örvendezésben; ezeket senki sem hallotta még a rengeteg eonban és világban egészen mostanáig.

Máté így szólt, „Uram, Megváltó, hogyan nyilvánult meg az Ember?” A tökéletes megváltó így szólt: „Azt akarom hogy tudjátok, hogy ő, aki az végtelenben lévő Univerzum előtt jelent meg, Ön-növesztett, Ön-készített Atya, kifogyhatatlan és fénylő Fénnyel telve. A kezdetekben mikor úgy döntött, hogy a hasonmása nagy hatalmat kapjon, eme fény princípiuma, kezdete azonnal megjelent, mint halhatatlan kétnemű ember, hogy rajta keresztül elérhessék a megváltást és felébredjenek az elfeledettségéből az a Tolmács által, aki elküldetett, aki veletek marad a tolvajok nyomorának végéig.,,

„S az ő házastársa a Nagy Sophia (Bölcsesség) aki az elsőből egyességre lett teremtve az Ön-nemzett Atya által, A Halhatatlan Ember, aki elsőnek és istenségnek és királyságnak jelent meg, mert az Atya, aki „Ember, Ön-Atya” kinyilatkoztatta. És nagy Eon kreált, melynek neve „Ogdoad” léssen, a saját fenségességére.”

„Nagy hatalmat kapott, és a nyomor teremtése fölött uralkodott. Isteneket és angyalokat teremtett, és arkangyalokat, mérhetetlen mennyiségben kíséretnek, a Fényből és a hármasszentlélekből, ami a Sophia (bölcesség), hitvese. Mert ettől kezdve Istenből áradt az istenség és a királyság. Ettől kezdve „Istenek Istenének” és „Királyok Királyának” nevezték.

„Az első embernek saját elméje van belül, és gondolata – ahogy őt is (kigondolták) – (és) megfontoltsága, elmélkedése, ésszerűsége és hatalma. Minden képesség, ami létezik tökéletes és örökkévaló. A halhatatlansághoz mérve, valóban egyen erejük. (De) a hatalomhoz mérve, különbözőek, mint ahogy atya és fiú különbözik, <, és fiú> és gondolat, valamint a gondolat és az emlékezet. Mint korábban mondtam, a teremtett dolgok közül a Monász (oszthatatlan anyag, parány) volt az első.

Bart így szólt hozzá: „Hogyan (lehet) hogy <ő> az 'Ember' és az 'Ember Fia' is egyben az evangéliumban? Akkor hát kihez fűzi viszony ezt a fiút?” A Szent Egyetlen így szólt hozzá: „Azt akarom, hogy tudjátok, az Első Ember neve „Nemző, Ön-Tökéletesített Elme”. Ő a nagy Sophiával elmélkedett, ki a házastársa, és kinyilatkozatta az első nemzettet, ki a fiú volt Isten Képére. Férfineve „Első nemzett, Isten fia”, a női neve „Sophia Első nemzettje, Az Univerzum Anyja” volt. Néhányan „Szeretet”-ként ismerik. Az első nemzett neve 'Krisztus', s mivel hatalmát az Atyjától kapta, Lélekből és fényből temérdek angyalt teremtett követőnek.” A tanítványai így szóltak: „Urunk, beszélj nekünk arról, kit „Embernek” hívnak, hogy felfoghassuk a dicsőségét”. A tökéletes Megváltó így szólt: „Kinek füle van, hogy halljon, hallja! Az első nemző atya neve „Ádám, az Fény Szeme.”, mert a tündöklő fényből jött, és a szent angyalai, kik hervadhatatlanok (és) árnyéktalanok, örökké boldogságban úszva az ő tükörképükben, mit az Atyjuktól kaptak. Az Ember Fiának, kit „Isten Fiának” is neveznek, teljes királysága hervadhatatlan és árnyáktalan örömmel és örvendezéssel teljes, a halhatatlan dicsőségét ünnepevén, mit eddig senki sem hallott máig, s az utána következő eonokban és azok világaiban sem. Én az ön-nemzettől és az Első Végtelen Fényből jöttem, hogy mindent kinyilatkoztathassak nektek.”

Újfent, így szóltak a tanítványok: „Mond el nekünk, hogyan jöttek le a láthatatlanok közül, a halhatatlanságból abba a világba, ami meghal?” A tökéletes Megváltó így válaszolt: „Az Ember Fia összeházasodott Sophiával, és egy nagy kétnemű fényt hoztak létre. Ennek férfineve „Megváltó, Mindenek Nemzője”, női neve „Mindennemző Sophia”. Néhányan „Nő”-nek nevezik.”

„Mindenkit ki a világra jön, mint egy csepp a fényből, ő küld a Mindenható világába, hogy Ő vigyázzon rájuk. És feledésének kötöttsége Sophiatól ered, hogy az anyag megnyilvánulhasson általa a nyomor világában, mindez a (mindenható) arroganciáját és vakságát és ignoranciáját illeti, miután ezeknek nevezték. De én a magasságokból jöttem a nagy Fény akaratából, (én) elszakadtam attól a kötöttségtől, elvágтам a rablók munkáját. Felébresztettem azt a cseppet, amit Sophia küldött, hogy kivirágoztassék bennem, és hogy tökéletesedjen se legyen ismét hibás; s hogy velem, a Megváltóval egyesülvén a dicsősége megmutatkozhasson, s hogy Sophia igazoltassék ebből a hibából, s hogy fiai ne legyenek ismét hibásak, ellenben dicsőséget és becsületet szerezhessenek és feljussanak az atyához, hogy halhassák a férfi fény hangját.

És titeket a Fiú küldött, ki azért jött hogy megkaphassátok a fényt, és kimozdítsátok magatokat a nagyságok felejtéséből; s hogy soha ne mutatkozhasson meg miattatok a tisztátalan félelem a tűztől mi érzéki részeikből fakad. Tapossatok gonosz szándékaikon.”

Ekkor Tamás így szólt: „Urunk Megváltónk, mennyi Eon van, mi túlmutat a mennyeken?” A Megváltó így szólt. ”Dicsérem neved, mert a nagy Eonokról kérdezel, mert a ti gyökereitek is a végtelenben vannak. Nos, amikor azok, akikről korábban beszéltem, megnyilvánultak, teremtett...”

[A 109-es és a 110-es oldal hiányzik, de a Berlieni Gnosztikus Kódex (no.8502) ide illő részével szokták helyettesíteni – fordítás hamarosan.]

...s lészen kettőből egy, akárcsak az elsőből, hogy feljuthassatok gyümölcsöt aratni hozzá, Aki a Kezdetektől Létezik, kimeríthetetlen boldogságban és dicsőségben és az Univerzum Atyjának dicséretében.

„Aki aztán, ismeri az Atyát tiszta tudással, az Atyához kerül és a nemzetlen Atyánál békességre lel. Ki hibásan ismeri őt, a Nyolcadikban talál helyet a többi hibással együtt. Ki néma csöndben ismeri a Fény halhatatlan szellemét, tükörképben és megegyezésben, hozza magával a Láthatatlan jelét, és a Csend Szellemében fénné válik. Ki ismeri az Ember fiát szeretetben és tudásban, hozza magával az Ember Fiának jelét, és a Nyolcadikban talál magának helyet.”

”S Íme! Kinyilatkoztattam a Tökéletes nevét, a szent angyalok anyjának minden akaratát, hogy a sokaság itt kiteljesedhessen, hogy megjelenhessen az Eonokban, az örökkévalóságokat és azokat kik a Nagy Láthatatlan Szellem eltűnt jóságában vannak, hogy mindannyian mérítkezhessenek Jóságából, még azok is, mik felett nincs

királyság. Az Első Ki Küldött Volt-tól jöttem, hogy kinyilatkoztassam nektek Őt, Ki a Kezdetektől van, az ős-nemzők és az angyalaik miatt kik Isteneknek nevezik magukat. Azért jöttem hogy felnyissam szemük, hogy mindenkinek beszélhessek istenről, ki az Univerzum felett van. Ezért tapossatok a sírjaikra, alázzátok meg rosszakaratú szándékaikat, törjétek meg igájukat és ébresszétek az én királyságom. Hatalmat adok nektek mindenek felett mint a Fény Fiai, hogy erejükön taposhassatok lábaitokkal.”

Ezeket a dolgokat mondta az áldott megváltó, és eltűnt közülük. Ettől a naptól kezdve a tanítványok a lélek kimeríthetetlen boldogságban fürödtek. És ezen tanítványok elkezdték hirdetni Isten, a végtelen, halhatatlan szellem evangéliumát. Ámen.

Jézus Krisztus Bölcsessége

I. RÉSZ: ASENÁTH MEGTÉRÉSE ÉS HÁZASSÁGA

1. 1. Történt ez a hét bőséges esztendő első évének a második hónapjában, annak a hónapnak az ötödik napján. Amikor Fáraó elküldte Józsefet, hogy körbejárja egész Egyiptom földjét.

2. És József elérkezett Heliopolisz területére az első év negyedik hónapjában, annak a hónapnak a tizennyolcadik napján, és begyűjtötte a gabonáját annak a területnek, annyit, mint amennyi homok a tenger partján van.

3. És élt egy ember abban a városban, a Fáraó egy szatrapája, és ez az ember volt minden szatrapa és nemesember feje, mert az ő értelme nagyobb volt a Fáraó minden nemes emberénél. És ennek az embernek a neve Pentefrész volt, Heliopolisz papja.

4. Neki volt egy leánya, egy tizennyolc éves szűz, aki magas termetű és helyes leány volt, és aki szebb kinézetű volt a föld minden többi szűzeinél.

5. És ez a leány semmiben nem hasonlított Egyiptom szűzeire, hanem minden tekintetben a héberek leányaihoz hasonlított; mert magas volt, mint Sára, és helyes, mint Rebeka, és szépséges, mint Rákhel.

6. Ennek a szűznek a neve Asenáth volt, és az ő szépségének híre eljutott annak a földnek minden területére, és a világ minden végébe, ahol emberek laktak. Mind a nemesemberek fiai, és mind a szatrapák fiai, és minden királyoknak a fiai, kik mind fiatalok és erősek voltak, megkérték az ő kezét házasságra, és nagy civakodás volt közöttük Asenáth miatt, akkora, hogy harcra kívánták hívni egymást őerte.

7. És Fáraó elsőszülött fia is meghallotta e híreket őrá, és esedezett az ő apjához, hogy adja őt neki feleségül. És az elsőszülött így szólt Fáraóhoz: 'Atyám, add nekem feleségként Asenáthot, Pentefrésznek, Heliopolisz papjának leányát.'

8. És Fáraó, az ő atyja, ekként válaszolt neki: 'Miért keresnél magadnak olyan feleséget, aki alattad áll, mikor te az egész Egyiptom földjének királya vagy?'

9. Lásd, Moáb királyának, Joakimnak a leánya nem el van-e már jegyezve hozzád, aki királynő és nagyon szépséges is? Őt vedd el feleségül.'

2. 1. És Asenáth megvetette és kigúnyolta mind ezeket a férfiakat, és kérkedő és gögös volt mindenkivel szemben. És férfi őt soha nem látta, mert Pentefrész házához egy torony tartozott, amely nagy volt és magas, és ennek a toronynak a tetején, annak legfelső emeletén volt tíz szoba.

2. És az első szoba tágas és pompás volt, lila kövekkel kipadlózva, és a falai ki voltak rakva értékes és színes kövekkel, a mennyezete pedig aranyból volt.
 3. És annak a szobának a falaira az egyiptomiak számtalan istenei voltak felfüggesztve, istenek aranyból és ezüsből. És Asenáth imádtá és félté mindegyiket, áldozatokat adva nekik minden nap.
 4. És a második szobában voltak Asenáth ékszerei és szekrényei, ahol nagyon sok arany volt (a szobában), és ezüst és ruhák, amelyekbe aranszálak voltak szövve, és válogatott és értékes, és az ő szüzességének megkülönböztető ruhái és díszei.
 5. És a harmadik szoba Asenáth tárháza volt, és abban a föld minden jó dolgai ott voltak.
 6. És hét szűz lakott a maradék hét szobában, mindegyik a maga szobájában, és ezek szolgálták Asenáthot, mindegyikük egy idős, Asenáth-tal egy éjjelen születtek, és ő felettébb szerette ezeket. És mindannyian szépségesek voltak, mint a mennyek csillagai, és férfival ők soha nem beszéltek, még csak fiúgyermekkel sem.
 7. És Asenáth nagyszobájának három ablaka volt, ahol szüzességét ápolta, és az egyik ablak igen nagy méretű volt, az a kelet felől álló kert felé nézett, a második ablak délre tekintett, és a harmadik ablak az utca felől állt, ahol az emberek jártak.
 8. És a szoba közepén egy arany ágy állt, az ágy a kelet felé tekintő ablak irányába nézett, és az ágyon aranszövésű lila szőttes volt, átszövve bordóval, mélykékkel és fehérrel.
 9. Abban az ágyon aludt Asenáth, egyedül; soha nem ült azon az ágyon férfi vagy más nő, csak egyedül Asenáth.
 10. És a házat egy nagy kert vette körül, a kertet pedig egy nagyon magas, nagydarab kockakövekből épített fal vette körül.
 11. És a kertnek négy vasveretű kapuja volt, amelynek mindegyikét tizennyolc fiatal fegyveres férfi őrizte. És sokféle szép gyümölcsfa volt elültetve a kertben, végig a falak mentén. És azok gyümölcssei érettek voltak, mert éppen a termés ideje volt.
 12. És a kertben, a jobb oldalon élő víz forrása fakadt, s a forrás alatt egy medence, amelybe annak a forrásnak a vizei gyűltek. Onnan patak folyt keresztül a kerten, amely a kert fáit éltette.
- 3 1. És történt a hét bőséges esztendő első évében, annak negyedik hónapjában, a hónapnak a tizennyolcadik napján; József Heliopolisz területére érkezett, hogy annak a területnek a bőséges gabonatermését begyűjtse.
 2. És amikor a városnak a közelébe ért, József előre küldött hét férfit Pentefrészhöz, a paphoz, üzenve neki. “Nálad fogok megpihenni, mert délnek órája van, ideje az ebédnek, és a nap is igen hevesen tűz, szeretnék hát felfrissülni házad árnyékában.”
 3. És amikor ezt Pentefrész meghallotta, nagyon megörült, vidámmá lett, és így szólt, “Áldott legyen az Úr, Józsefnek Istene, mert az én uram, József érdemesnek talált engem arra, hogy hozzánk jöjjön”.
 4. És Pentefrész előhívatta házának főszolgáját, és ezt mondta neki. “Siess, és tedd házam késszé, és készíts bőséges eledelt, mert József, az Isten Hatalmasa jön ma hozzánk.”
 5. És Asenáth meghallotta, hogy apja és anyja megjött a mezőről, amely az örökségük volt, és megörült, majd ezt mondta: ‘Megyek én atyámhoz és anyámhoz, mert megérkeztek a mezőről, ami a mi örökségünk.’ Mert ekkor az aratás időszak volt.
 6. És Asenáth gyorsan a szobájába ment, ahol ruhái voltak, és vászonruhába öltözött, amelybe arany és lila szálak voltak szövve, felövezte magát egy aranyozott övvel és karkötőket vett karjaira és lábaira, és drága ékességekkel és értékes kövekkel díszítette magát körül, és Egyiptom isteneinek a nevei voltak bevésve ékszereibe, a karkötőkbe és a díszkövekbe, és melléjük a bálványok ábrázatai is oda voltak vésve. És fejdísz vett fejére, amiről két diadém lógott halántékaira, és fátyollal takarta be fejét.
 - 4 1. És lesietett a felső emeletről, hogy üdvözlje atyját és anyját, és megsókolta őket. És Pentefrész és felesége együtt örültek leányuknak, gyönyörködtek benne, mert látták, hogy felékesítve magát úgy nézett ki, mint az Isten menyasszonya.
 2. És elővették a mindenféle jót, amit begyűjtöttek örökségük földjéről, és odaadták leányuknak. És Asenáth megörült a sok jó ajándéknak, a gyümölcsöknek és szőlőnek, a datolyáknak és galamboknak, és a gránátalmáknak, és fügének, mert szépek voltak és nagyon ízletesek.
 3. És Pentefrész így szólt Asenáth-hoz: ‘Gyermekem.’ És ő válaszolt: ‘igen, uram, előtted vagyok.’

4. Apja pedig folytatta: 'Úlj ide közénk, és én elmondom, amit szeretnék mondani.'
 5. És Asenáth leült atyja és anyja közé. És Pentefrés, az atyja, megfogta leányának jobb kezét és megcsókolta őt, és kedvesen szólt hozzá: 'Gyermekem, Asenáth.'
 6. És Asenáth válaszolt: 'Előtted állok, uram. Beszéljen hát atyám és uram.'
 7. És Pentefrés, az atyja beszélni kezdett hozzá: 'József, az Isten Hatalmasa jön ma el hozzánk. És ő egész Egyiptom földjének a feje, és Fáraó, a király jelölte ki őt királlyá az egész föld fölött, és begyűjti a gabonát az egész földről, hogy félretegye azt az eljövendő éhínség miatt. És József Istent imádó ember, önuralommal, és szűz, mint ahogyan te is az vagy ma. És József hatalmas bölcsességgel rendelkezik, és megpróbált, és Isten szelleme van rajta, és az Úr kegyelme vele van.'
 8. Jöjj hát gyermekem, és én átadlak neki feleségül, s te menyasszonya leszel neki, ő pedig vőlegényed lesz örökkön örökké.'
 9. És amikor Asenáth meghallotta atyjának e szavait, piros verejték öntötte el arcát, és dühös lett, nagy haraggal, sértődötten atyjára tekintett, és ezt mondta: 'Miért beszél az én uram és atyám ilyen szavakat, hogy átad engem, mint egy foglyot, egy idegenből jött embernek, aki menekült közöttünk, s akit rabszolgaként adtak el?'
 10. Nem ő-e a kánaáni pásztor fia, az, akit rajtakaptak, amikor úrnőjével akart hálni, és ura ezért sötét börtönbe vetette; és Fáraó engedte szabadon a börtönéből, mert megfejtette álmait?'
 11. Nem, hanem a király elsőszülöttéhez megyek feleségül, mert ő lesz az egész Egyiptom földjének királya'
 12. Pentefrés ennek hallatán annyira megszegyellte magát, hogy nem beszélt tovább Józsefről leányának, Asenáthnak, mert látta, hogy merészen beszélt, és kevélyen, és nagyon haragosan.
- 5 1. Ekkor besietett egy fiatalember Pentefrés szolgái közül, és mondta: 'Íme, József a kertünk kapuja előtt áll.'
2. És Asenáth elszökött az apja és anyja mellől, amikor meghallotta e szavakat tőlük Józsefet illetően, és felszaladt az emeletre, ott szobájába ment és megállt a nagy ablak előtt, az egyedüli ablaknál, amely kelet felé nézett, hogy lássa, amint József belép atyjának házába.
 3. És Pentefrés és felesége, és az egész háznép kisietett József elé, hogy vele találkozzanak.
 4. És kitérték a keletre néző kaput, ahol József bevonult a Fáraó második harcszekerén állva, amelybe négy ló volt befogva, fehérék mint a hó, és arany zablákkal felszerelve, és az egész szekér színaranyból készült.
 5. És József előkelő fehér tunikába volt öltözve, és a vállain keresztülvetett köpeny lila volt, lenből készült, aranyszálakkal beszöve, és fején arany korona volt, és a koronán tizenkét választott kő volt körben, és a tizenkét kő tetejéből tizenkét arany sugar állt ki. És bal kezében királyi pálca volt, jobb kezében pedig egyenesen kitértve egy olívaágat tartott, amelyen bőven volt gyümölcs, és a gyümölcssei duzzadtak az olajtól.
 6. És amikor József a kertbe érkezett, a kert kapuit bezárták, és minden férfi és minden nő, akik idegenek voltak, kívül maradtak a kerten, mert a kapuk őrzői szorosra zárták a kapukat, és minden idegen ki lett zárva.
 7. És Pentefrés és felesége és az egész háznép, kivéve Asenáthot, leányukat, kimentek és mélyen meghajoltak arcukkal lefelé József előtt. És József leszállt a szekérről, és jobb kezével intve üdvözölte őket.
- 6 1. És Asenáth meglátta Józsefet a harcszekerén, és mélyen megrendült egész szívében, és lelke összeomlott, és térdai megbénultak, és egész testében remegni kezdett, és hatalmas félelem fogta el. És nagyot sóhajtván ezt mondta szívében:
2. 'Mit tehetek én, nyomorult, aki vagyok?
Nem én beszéltem akként, hogy jön József,
a pásztor fia Kánaán földjéről?
És íme, a nap jött el a mennyekből a szekeren
és lépett be házukba a mai napon,
ragyogva, amint a fény betölti a földet.'
 3. De én ostoba és merész, megvettem őt,
és gonosz szavakat szóltam felőle,
s nem tudtam azt, hogy József az Isten fia.
 4. Mert kinek van birtokában ekkora szépség a föld férfiai között,

és mely anyaméh hozhat, szülhet meg ilyen világosságot?

Milyen nyomorult és ostoba leány vagyok,
mert gonosz szavakat szoltam ellene atyámnak.

5. És hová mehetnék, hogy elrejtőzzem orcája elől,
nehogy meglásson engem József, az Isten fia,
mert rettenetes dolgokat mondtam róla?

6. És hová menekülhetnék, hová bújhatnék előle,
hiszen minden titkos helyet lát ő,
és semmi nem rejthető el előtte
a benne lévő hatalmas fényesség miatt?

7. Légy hát kegyelmes hozzám Uram, József Istene,
mert gonosz szavakat szoltam ellene az én tudatlanságomban,
és hadd adjon engem atyám Józsefnek, mint szolgálóleányt,
és én szolgálóként fogom szolgálni őt mindörökkön örökké.'

7 1. És József belépett Pentefrész házába és leült a trónra. És megmosták a lábait, majd asztalt raktak eléje,
külön állót, mert József soha nem étkezett az egyiptomiakkal, mert az utálatosság volt számára.

2. És amikor József felnézett, látta Asenáthot az ablakból kihajolni. És József azt mondta Pentefrésznek és egész
családjának: 'Ki ez a nő, aki a felső emeleten az ablakban áll? Menjen ki a házból.'

3. Mert Józsefet aggodalom fogta el, mondván: 'Nem akarom, hogy ő is molesztáljon engem.' Mert minden
férjes asszony, és a nemesek és szatrapák minden leányai az egész Egyiptom földjén, molesztálták őt, és vele
akartak hálni, és az egyiptomiak feleségei és leányai mind rosszul lettek, amikor Józsefet meglátták, az ő
szépsége miatt.

4. De József megvetette őket, és a futárokat, akiket az asszonyok hozzá küldtek arannyal és ezüsttel és egyéb
ajándékokkal, József visszaküldte kemény fenyegetésekkel és sértő szavakkal, mert József elhatározta: 'Nem
fogok elkövetni bűnt az én atyámnak, Izraelnek az Úr Istene előtt, sem az én atyám, Jákob előtt.'

5. És József mindig maga előtt látta atyjának, Jákobnak az arcát, és emlékezett atyjának parancsolataira. Mert
Jákob gyakran mondta Józsefnek és többi fiának: 'Gyermekeim, erősen őrizkedjetez attól, hogy idegen nővel
lépjetez kapcsolatba, mert az ilyenekkel való kapcsolatból romlás jön és pusztulás.'

6. Ez okból mondta József: 'az a nő hagyja el a házat.'

7. És Pentefrész azt mondta neki: 'Uram, akit láttál a felső emeleten állni, nem idegen asszony ő, hanem a mi
leányunk, szűz, aki gyűlöl minden férfit, és még nem is látta őt más férfi, csak egyedül te a mai napon. S ha
kívánod, lejön, hogy tiszteletét kifejezze, mert leányunk olyan, mintha húgod lenne.

8. És ennek hallatán József nagyon megörült, mivel Pentefrész azt mondta: 'Szűz ő, aki gyűlöl minden férfit.' És
József így gondolkodott magában: 'Ha szűz, és gyűlöl minden férfit, akkor ez a leány bizonyára nem fog
molesztálni engem.' És József így szólt Pentefrészhez és annak egész családjához: 'Ha ő a ti leányotok, és szűz,
akkor jöjjön le, mert húgom ő nekem, s mátol húgomként fogom őt szeretni.'

8 1. És Asenáth anyja felment az emeleti szobába, s lehozta őt, és József elé állította. És Pentefrész így szólt
leányához: 'Üdvözöld bátyádat, mert ő is szűz, mint te vagy ma, és ő is gyűlöl minden idegen asszonyt, ahogyan
te is gyűlölsz minden ismeretlen férfit.'

2. És Asenáth így szólt Józsefhez: 'Légy vidám, uram, akit megáldott a Magasságos Úr'

3. És József felelt Asenáthnak: 'Áldjon meg téged Isten, aki minden élet adója.'

4. És Pentefrész ezt mondta leányának, Asenáthnak: 'Menj, és csókold meg bátyádat.'

5. És Asenáth Józsefhez ment, hogy megcsókolja őt, de József kinyújtott kezét a melkasára tette, a két melle
közé, melyek már érettek voltak, mint az almák, és visszatartotta őt, mondván: 'Nem helyénvaló az istenfélő
embernek, aki szájával az élő Istent áldja, és az élet áldott kenyerét eszi, és a halhatatlanság áldott kelyhéből
iszik, és aki a romolhatatlanság áldott keneteivel keni magát, az, hogy idegen nőt csókoljon, olyat, aki szájával

az élettelen és süket bálványokat áldja, és azok megfojtott [állatainak] asztalának kenyerét eszi, és az alattomoság keverékeiből iszik, és a pusztulás keneteivel keni magát.

6. Mert az olyan ember, aki Istent imádja, csak anyját és attól született leánytestvérét csókolja meg, leánytestvérét, aki saját nemzetségében és családjában született meg, és feleségét, akivel ágyát megosztja, s akik mindannyian szájukkal áldják az Istent.

7. Hasonlóképpen, nem helyénvaló az istenfélő asszonynak sem az, hogy idegen férfit csókoljon, mert ez utálatosság az Úr Isten előtt.

8. És amikor Asenáth meghallotta Józsefnek e szavait, mélyen szíven ütötte, és nagyon elszomorodott miattuk, és csak nézte Józsefet tágra nyitott, könnyes szemekkel. József pedig ezt látva erős könnyörületet érzett iránta, és magának is mélyen szívébe hatolt mindez, mert József nagyon gyengéd és könnyörületes volt, aki félté Istent.

9. És felemelte jobb kezét, s azt Asenáth fejére tette, s imádkozni kezdett érte:

10. Az én atyámnak, Izraelnek Ura és Istene,

Jákob Magasságosa és Hatalmasa,

aki mindennek életet adott,

és aki a sötétségből a világosságra vezeti őket,

és a hamisságból az igazságra,

és a halálból az életre,

Te, Uram, áldd meg ezt a szüzet,

és tedd őt újjá Szellemed által,

és formáld őt újjá láthatatlan kezeiddel,

és adjál neki életet, a Te életedből,

és engedd meg neki, hogy egyen Tőled az élet kenyeréből,

és igyon áldásaid kelyhéből,

s vedd őt néped számai közé,

melyet elválasztottál, mielőtt bármi létrejött volna,

és engedd be őt a pihenődbe,

amit választottaidnak készítettél el,

és éljen a te örök valóságodban, mindörökkön örökké.

9 1. És Asenáth nagyon megörült József áldásának, és sietve felment a felső emeletre egyedül, és nagyon fáradtan az ágyára esett, mert kavargott benne az öröm és a bánat, és akkora félelem, hogy remegett és verejtékezett tőle, azok után a szavak után, amelyeket Józseftől hallott, és amelyeket a Magasságos Isten nevében szólt hozzá.

2. És sírni kezdett keserves sírással, és bűnbánat fogta el az istenekhez való kötődése miatt, akiket azelőtt imádott, és megvetéssel gondolt a bálványokra, és várta, hogy eljöjjön az este.

3. Miután József evett és ivott, szolgálóihoz szólt: 'Fogjátok be a lovakat a szekér elé, mert tovább megyek az egész földet bejárni.

4. És Pentefrész ekként szólt Józsefhez: 'Szálljon meg énnálam az uram a mai napra, és folytassa az utat a holnapi napon.'

5. De József így felelt neki: 'Nem, hanem még ma elindulok, mert a mai nap az, amelyen Isten elkezdte teremtését létrehozni, de visszatérek a nyolcadik napon hozzád, és akkor megszállok majd nálad.'

10 1. És József útjára indult, Pentefrész és egész családja pedig visszamentek birtokukra.

2. És Asenáth egyedül maradt a szüzekkel, és továbbra is nyugtalanság zaklatta, és sírt egész naplementéig. Nem evett kenyeret, sem vizet nem ivott. És eljött az éjszaka, s mindenki aludni tért a házban, csak ő maradt ébren, továbbra is szomorúan és sírva; és néha mellkasát ütötte kezeivel, és rettenetes félelem szállta meg, és erős remegés fogta el.

3. És Asenáth ágyából felkelve csendesen lement az alsó emeletre és kiment a kerti kapuhoz, ahol a kaput felügyelő asszony aludt a gyermekeivel. És Asenáth az egyik ablakból letépte a függönyként lógó állatbőrt, és megtöltötte hamuval a tűzhelyről, és gyorsan felvitte a felső emeletre, ahol a padlóra öntötte. És szorosan bezárta az ajtót, elhúzta a vasreteszt, és nagyot sóhajtva keserűen sírni kezdett.

4. És az egyik szûz, aki fogadott testvére volt, és akit Asenáth jobban szeretett a többi szûznél, meghallotta a sóhajtozást és sietve felébresztette a másik hat szüzet. És mindannyian Asenáth ajtajához siettek, de az ajtót zárva találták.
5. És hallották, amint Asenáth sóhajtozik és sír, és így szóltak hozzá: 'Mi történt és miért oly szomorú az úrnõnk, és mi bántja ilyen nagyon?' Nyisson ajtót nekünk, hogy lássuk, miben segíthetünk.
6. De Asenáth nem nyitott ajtót, hanem csak kiszólt: 'Nagyon heves fejfájásom van, és ágyamban pihenek, és nincs erõm arra, hogy felkeljek és ajtót nyissak nektek, mert tagjaim annyira gyengék.
7. Ti pedig menjetek vissza saját szobáitokba pihenni, és hagyjatok magamra.'
8. És a szüzek elmentek tõle, ki-ki a maga szobájába. És Asenáth felkelt, és halkán kinyitva az ajtót második szobájába ment, ahol öltözékeinek szekrényei voltak, és kinyitotta ruhásládáját, majd kivett abból egy egyszerű fekete tunikát. És ez volt a gyászruhája, amelyet akkor viselt, amikor õccse fiatalon meghalt. És ebbe a ruhába öltözve siratta testvérét.
9. És magához vette fekete ruháját és visszavitte azt szobájába, és újra szorosán bezárta az ajtót, eltolva a reteszt.
10. És Asenáth sietve levette magáról az aranszálakkal átszõtt királyi vászonruháját, és felöltötte fekete gyászruháját, és levéve arany övét, háncskötelet kötött derekára, és levette fejérõl a fejéket és diadémet, és a karkötõket karjairól és lábairól, és mindezeket a padlóra dobta.
11. És fogta kedvenc ruháját, az arany övet és a fejdíszeket, a diadémet, és mindent kidobott az észak felé nézõ ablakon a szegények számára.
12. És Asenáth sietve összeszedte a szobájában lévõ isteneket, a számtalan arany és ezüst bálványt, s mindegyiket darabokra törte, és Egyiptom minden bálványát kidobta az emeleti szobájának északra nézõ ablakán a koldusoknak és szegényeknek.
13. Majd Asenáth fogta a királyi edeleket, az ételek színét, a halat és üszõk húsát, mindent, amit a bálványoknak áldoztak, és az áldozati bort tartalmazó edényeket, és mindent kidobott az észak felé tekintõ ablakon, a kóbor kutyák elé vetve. Mert Asenáth ezt gondolta magában: 'az én kutyáim semmiképpen ne egyenek vacsorámból és a bálványok áldozataiból, hanem egyék ezeket meg a kóbor kutyák.'
14. Ezután Asenáth fogta a hamuval teli állatbõröket és a padlóra öntötte. És fogva egy darab zsákszövetet, azt dereka köré kötötte. És hajfonatait kiengedve fejére hamut szórt.
15. És a hamut szerteszórva a szobában, két kezével gyakran melleit ütötte, és a hamuba borulva sírt nagyon keserves sírással egész éjjel át, sóhajtozva és kiáltozva napfelkeltségig.
16. És napkeltekor felkelt Asenáth, s látta, hogy könnyeitõl sárossá vált a hamu egy része. És Asenáth arccal visszaesett a hamuba estig, amíg a nap lement.
17. És ezt tette Asenáth hét napon át, és nem evett kenyeret, sem vizet nem ivott ezen a hét napon, amíg megalázta magát.
- 11 1. És a nyolcadik napon, amikor hajnalodott és a madarak már énekeltek, és a kutyák ugatták a járókelõket, akkor Asenáth kissé felemelte fejét a földrõl és a hamuból, amelyben feküdt, mert nagyon fáradt volt, és képtelen volt tagjait megmozdítani a hét napi éhezés után. És tenyereit a padlóra téve térdre emelkedett, és lassan próbálta magát tovább emelni, fejét még leszegve, és haja szerteállt a sok hamutól. És Asenáth összeütötte tenyereit, ujjait ujjaihoz, és fejét rázta, és kezeivel mellét ütötte, és fejét ölébe hajtva, arcát könnyek borították el, és hatalmasat sóhajtott, és haját tépte és hamut szórt fejére. És Asenáth fáradt volt és kedveszegett, és minden ereje elszállt. És hátát a falnak támasztva ült a kelet felé nézõ ablak alatt.
2. És fejét az ölébe szegte, és ujjaival megragadta jobb térdét, és szája zárva volt, mert nem nyitotta ki a hét nap és hét éjjelen át tartó megalázkodásának ideje alatt.
3. És szívében eképpen beszélt, ajkainak megnyitása nélkül:
- Mit tehetek én nyomorult, aki vagyok,
 vagy kihez fordulhatnék,
 kiben lesz nekem menedékhelyem,
 vagy kihez szólhatnék,
 én, a szûz és árva és elhagyatott és kitagadott és utált?

4. Mindenki meggyűlölt engem,
mindnek után még atyám és anyám is,
mert én is meggyűöltem az isteneiket és összetörtem azokat,
és emberekkel tapostattam össze őket.

5. És ezekből az én atyám és anyám, és egész családom
meggyűlölt engem, és azt mondják: 'Asenáth nem a lányunk többé,
mert összetörte isteneinket.'

6. És minden ember meggyűlölt engem,
mert én magam is meggyűöltem minden férfit,
és mindazokat, akik kezemet kérték házasságra.
És most pedig szegyenemre mindannyian gyűlölnék engem,
és kárörvendve nézik szenvedésemet.

7. És a hatalmas József Ura és Istene, a Felséges
gyűlöli mindazokat, akik bálványokat imádnak,
mert féltékeny és rettenetes Isten Ő,
mindazok iránt, akik idegen istenekhez fordulnak.

8. Annakokáért gyűlölt engem is,
mert süket és néma bálványokat imádtam,
és azokat áldottam,

9. és ettem a nekik adott áldozatokból,
és szám tisztátalan lett az asztaluktól,
és nincs bátorságom ahhoz, hogy a Mennyek Úr Istenéhez szóljak,
a hatalmas József Magasságosához, a Hatalmashoz,
mert szám tisztátalan a bálványok áldozataitól.

10. De hallottam, azt beszélnek sokan,
hogy a héberek Istene az igaz Isten,
és az élő Isten, aki kegyelmes Isten,
és könyörületes, és hosszútűrő, és szánalmat érző, és gyengéd,
és nem rója fel az alázatosak bűneit,
fel sem fedi a meggyötört ember törvénytelen cselekedeteit, amikor az gyötrődik miattuk.

11. Ennekokáért bátorságot veszek és Hozzá fordulok,
és Hozzá menekülök,
és megvallom minden bűnömet Neki,
és kiöntöm esedezéseim Előtte.

12. Ki tudja, talán figyelembe veszi alázatosságom,
és kegyelmes lesz irántam.
Talán látni fogja az elhagyatottságom
és szánalommal lesz hozzám,

13. Vagy figyelembe veszi árvaságom
és oltalmába fogad engem,
mert atyja Ő az árváknak,

és az üldözöttek védelmezője,
és a gyötrelmekben szenvedők megsegítője.

Bátorságot veszek, és Hozzá fogok sírni.

15. És Asenáth felkelt a fal mellől, ahol ült, és a kelet felőli ablak felé fordulva térdeire ereszkedett, s kinyújtotta karjait a mennyek felé. És félt kinyitni a száját, és Isten nevét kimondani. És újra a fal mellé ült, és kezeivel mellkasát és fejét ütötte, és szívében kezdett beszélni, anélkül, hogy száját kinyitotta volna.

16. Milyen nyomorúságos nő vagyok én, árva és elhagyatott,
ajkaim fertőződtek a bálványoknak adott áldozatoktól
és az egyiptomiak isteneinek mondott áldomásoktól.

17. És most, a könnyeim között, és a szerteszórt hamuban és az alázatom mocskában,
hogyan nyithatnám meg számat a Felséges felé,
és hogyan nevezhetném meg rettenetes szent nevén,
hogyan az Úr meg ne haragudjon rám?

18. Mit is tehetnék most, én nyomorult?

De inkább bátorságot veszek és kinyitom a számat Hozzá,
és nevét hívom.

És ha haragjában az Úr le is csap rám,

Ő maga meg is fog gyógyítani engem;

És ha megfenyít engem ostoraival,

Maga meg is fog könyörölni rajtam;

és ha dühös rám a bűneim miatt,

visszabékít engem Magához, és megbocsátja minden bűnömet.

Bátorságot veszek hát, és megnyitom ajkaim Hozzá.

19. És Asenáth újból felemelte magát a fal mellől, és térdeire egyenesedett és kitérte karjait kelet felé, és szemeit a mennyekre emelve kinyitotta ajkait Istenhez és ezt mondta:

12 1. Korok Ura és Istene,

Aki megteremtettél mindent, és életet adtál,

Aki az élet lehelletét adtad minden teremtményednek,

Aki világosságra hoztad a láthatatlan dolgokat,

2. Aki létrehozta a meglévőket és mindazt, ami a nem láthatóból a látható létévé vált,

Aki a mennyeket az ég boltozatára emelted, és a szelek hátára támasztottad,

Aki megalapítottad a földet a vizeken,

Aki hatalmas köveket helyeztél a vizek mélységeire, hogy a kövek nem merülnek el,

hanem mint a tölgyek levelei úsznak a víz felszínén,

és élő kövek azok, és hallják szavaidat, Uram,

és tartják parancsolataidat, amelyeket megparancsoltál nekik,

és soha el nem térnek rendeleteidről, hanem akaratom végzik mindvégig.

Mert Te, Uram, kijelentetted és azok létrejöttek, mert szavad, Uram, élet a teremtményeidnek.

3. Hozzád menekülök, Uram, és Tehozzád kiáltok, Uram,

Hozzád öntöm ki kérelmeimet, Neked vallom meg bűneimet,

és Eléd tárom törvénytelen cselekedeteimet.

4. Ments meg, Uram,

mert sokat vétkeztem Előtted, törvénytelenységben és tiszteletlenségben éltem,

és gonosz szavakkal, méltatlan beszédekkel szóltam Előtted.

5. Számat megfertőzték a bálványoknak adott áldozatok és Egyiptom isteneinek asztalai.

Vétkeztem, Uram,

sokat vétkeztem Előtted tudatlanságomban, amikor élettelen és néma bálványokat imádtam.

És méltatlan vagyok arra, hogy számat megnyissam feléd, Uram, És én, Asenáth, Pentefrésznek, a papnak leánya, a szűz és a hercegnő, aki büszke voltam és kevély, és bővölködtem gazdagságaimban, felettébb mindenki másnál, most árva vagyok és magányos, akit mindenki elhagyott.

6. Hozzád menekülök, Uram, és Teeléd hozom kérelmeimet, és Hozzád kiáltok.

7. Ments meg engem üldözőim elől, mielőtt elérnek engem!

8. Mert amint egy félő gyermek az atyjához menekül, és atyja kinyújtott karjaival felkapja őt a földről, és karjaival átölelve a mellére vonja, és a gyermek az apja nyakára akasz kodik, és visszatér lélegzete a félelme után, és megpihen atyja kebelén, az apja azonban mosolyogja a gyermeki elme zavarát, aképpen Te is, Uram, karjaid nyújtod felém, mint gyermekét szerető atya, és felragadsz engem a földről.

9. Mert íme, a vad, öreg oroszlán üldöz engem, mert ő az egyiptomi istenek atyja, és az ő gyermekei azok az istenek, akikért a bálványimádók őrjöngenek. És én meggyűlöltem őket, mert ők az oroszlán gyermekei, és mindegyiket elvetettem magamtól, és összetörtem azokat.

10. És az oroszlán, az atyjuk, dühösen üldöz engem

11. de Te, Uram, szabadíts meg kezei közül, és óvjál meg szájától, nehogy elragadjon engem, mint egy oroszlán, és széttépjen és a tűz lángjaira vessen, és a tűz a forgósélre dobjon, és a forgósél a sötétségbe burkoljon és a tengerek mélységeibe vessen, és a hatalmas tengeri szörny, amely öröktől fogva van, elnyeljen engem, és elpusztuljak mindörökre.

12. Szabadíts meg, Uram, mielőtt mindezek rám jönnek! Szabadíts meg, Uram, az elhagyottat és magányosat,

mert apám és anyám kitagadott, s ezt mondták: 'Asenáth nem a mi lányunk',
mert darabokra törtem és elpusztítottam isteneiket,
amelyeket meggyölöltem.

13. És most árva lettem és elhagyott,
és nincs másban reményem, csak Benned, Uram,
s nincs hová futnom, csak könyörületedbe, Uram,
mert Te atyja vagy az árváknak,
és az üldözöttek oltalmazója.

14. Könyörülj hát rajtam, Uram,
és óvjál engem, a szüzet, akit elhagytak és árvává lett,
mert Te, Uram, kedves és jó és gyengéd atya vagy.

15. Mely atya olyan kedves, mint Te, Uram,
és ki lehet annyira gyors a könyörületben, mit Te, Uram,
és ki más olyan hosszútűrő a bűneink ellenére, mint Te, Uram?
Mert mindazok az ajándékok, amelyeket atyám, Pentefrész hagyott rám örökségként,
múlandóak és ingatagok,
de a Te örökséged ajándékai, Uram, romolhatatlanok és örökkévalók.

13 1. Légy hát tekintettel megalázottságomra és könyörülj rajtam!
Lásd, hogy árva vagyok, és mutass szánalmat a szenvedő iránt.
Mert íme, mindent hátrahagytam és oltalmadba futottam, Uram,
Aki az egyedüli igaz barátja vagy az embernek.

2. Íme elfordultam minden földi jótól, s Hozzád menekültem, Uram,
így, zsákruhában és hamuban,
meztelenül és árván és elhagyottan.

3. Íme, levettem királyi vászonruhám, a kézzel és arannyal szőttet,
és fekete gyászruhát vettem magamra.

4. Íme, leoldottam magamról az arany övet és elvettem magamtól,
és kötelet és zsákot kötöttem magamra.

5. Íme, levettem fejpántom és a diadémot fejemről,
és hamuval szórtam be.

6. Íme, szobámnak színes és lila kövekkel kirakott padlója egykor illatszerekkel volt hintve,
és tiszta vászonnal törölve,
most pedig könnyeim hintik azt,
és hamunak porától piszkos.

7. Íme, Uram, a könnyeimtől és a hamutól olyan sáros lett a szobám padlója,
mint a széles utcáé.

8. Íme, Uram, királyi vacsorámat és ételeimet
az idegen kutyák elé vettem.

9-10. És íme, hét napon és hét éjjelen át böjtöltem,
és nem ettem kenyeret, sem vizet nem ittam,
és szám kiszáradt, mint egy dob,
és nyelvem, mint a szaru,
és ajkam, mint a cserépedény,
és arcom beesett,
és szemeim szégyenben égnek a könnyeim sokaságától,
és minden erőm elhagyott.

11. Íme, most mindazokat az isteneket, amelyeket egykor tudatlanságban imádtam,
felismertem, hogy azok mind élettelen és néma bálványok,
és kivettem azokat, hogy az emberek lábbal tiporják,
és a tolvajok ragadják el azokat, amelyek aranyból és ezüstből készültek.

12. És Benned találtam menedéket, ó Uram és Istenem.
Ments hát engem meg tudatlanságom minden cselekedeteitől.

13. És bocsáss meg nekem, mert tudatlanságban vétkeztem ellened,
mert szűz vagyok, és akaratlanul estem hibába,
és így szóltam becsmérő szavakat Józsefet, uramat illetően,
nem tudván, nyomorultként, aki vagyok, hogy fiad ő,
hanem amint azt az emberek mondták felőle, hogy József a kánaáni pásztor fia.
És én nyomorult, hittem szavaiknak és vétekbe estem.
És megvettem őt, és gonosz szavakkal szóltam felőle,
És nem tudtam azt, hogy fiad ő.

14. Mert ki képes az emberek fiai közül ilyen szépséget nemzeni,
és akkora bölcsességgel, méltósággal és hatalommal,
mint a gyönyörű Józsefé?

15. Uram, maradjon ő kegyeidben,
mert jobban szeretem őt, mint saját lelkemet.
Tartsd meg őt kegyelmed bölcsességében.
És Uram, adj engem hozzá, mint szolgálólányt szolgáljaként.
És én megvetem ágyát, és megmosom lábait, és szolgálok előtte,
És szolgálja leszek és neki szolgálok mindörökkön örökké.

14 1. És amikor Asenáth befejezte megvallását az Úrhoz, íme, kelet felől felkelt az égen a hajnali csillag. És
amikor Asenáth meglátta, megörült és így szólt: 'Az Úr Isten meghallgatta az imám, mert ez a csillag úgy kelt
fel, mint egy hírnök, mint egy világosságot hozó szép napnak a hírnöke.'

2. És Asenáth tovább figyelte, s íme, a hajnalcsillag közelében megnyílt a menny, és hatalmas, kimondhatatlan
fény támadt.

3. És Asenáth amikor meglátta, arcára borult, a hamu közé. És egy férfi jelent meg előtte a mennyből, s megállt
Asenáth feje fölött.

4. És megszólította, s eként hívta: 'Asenáth, Asenáth.'

5. És Asenáth válaszolt: 'Ki szólít engem, mert szobám ajtaja zárva van, és a torony igen magas, miként jöhetett
bárki a szobámba?'

6. És a férfi másodjára is megszólította: 'Asenáth, Asenáth.'

7. És ő válaszolt: 'Íme, itt vagyok, Uram, mondd meg, ki vagy?'

8. És a férfi válaszolt neki: 'Én vagyok az Isten házának fejedelme és a Felséges minden seregeinek kapitánya. Kelj fel, és én elmondom neked, amit mondani akarok.'

9. És Asenáth felemelte fejét, s ránézett, és íme, az előtt álló férfi minden tekintetben Józsere hasonlított, ruhája, koronája és királyi pálcája csak annyiban különbözött, hogy arca olyan volt, mint a villám, szemei, mint a nap sugarai, és fejének haja olyan, mint az égő fáklyának a lángnyelvei, és kezei és lábai ragyogtak, mint a tűzben izzó vas, és kezeiből és lábaiból szikrák tüzeltek ki.

10. És Asenáth ezt látva leborult lábai elé a földre. És Asenáthot rettenetes félelem fogta el, és tagjai remegni kezdtek.

11. De a férfi így szólt hozzá: 'Végy bátorságot, ne félj, hanem állj fel, és én elmondom, amit mondani akarok.'

12. És Asenáth lábaira állt, a férfi pedig ezt mondta neki: 'Menj gyorsan a második szobádba, és vedd le magadról fekete gyászruhád, és oldd le a zsákruhát a derekadról, és rázd ki hajadból a hamut, és mosd meg az arcodat és kezeidet élő vízben, és öltö magadra egy új ünnepi vászonruhát, amely még nem volt használva, és köss magadra egy új páros övet, szüzességédért.

13. És gyere vissza hozzám, és én elmondom, amit mondanom kell.'

14. És Asenáth a második szobájába sietett, ahol ékességeit tárolta, és kivett ládájából egy új vászonruhát, ünnepi ruhát, amelyet soha nem viselt, és levetette fekete gyászruháját, és leoldotta zsákruháját a derekáról, és felvette a még soha nem viselt ünnepi ruhát, és maga köré vette szüzességének páros öveit, és szorítóval körbetekerte melleit.

15. És kirázta hajából a hamut, és élő vízben megmosta kezeit és arcát. És magára vett még egy soha nem használt ünnepi vászonfátylat, amellyel betakarta fejét.

15 1. És visszatért az első szobájába, és megállt a férfi előtt. És a férfi így szólt hozzá: 'Vedd le fejedről a fátylat, miért vitted azt fel? Egy erényes szűz vagy ma, és fejed olyan, mint fiatal férfié.'

2. És Asenáth levette fátylát a fejről. És a férfi újra szólt: 'Bátorság, Asenáth, erényes szűz. Íme, hallottam megvallásod és imád minden szavát.

3. És íme, láttam alázatodat is, és sanyarúságodnak hét napját, amint éheztél. Íme, láttam, hogy sárossá vált a hamu könnyeidtől.

4. Bátorság, Asenáth, erényes szűz. Mert íme, neved be lett írva az élők könyvébe a mennyben; a könyv elején, mint a legelsőként, nevedet az én ujjaim írták fel, és soha ki nem lesz törölve onnan.

5. Íme, a mai naptól megújulsz és újjá leszel formálva, és élővé válsz, és enni fogod az élet áldott kenyerét, és iszol a halhatatlanság áldott kelyhéből, és a romolhatatlanság áldott kenetével kened fel magad.

6. Bátorság, Asenáth, erényes szűz. Íme, a mai napon neked adom Józsefet völegényként, és ő pedig völegényed lesz mindörökkön örökké.

7. És a te neved nem lesz többé Asenáth, hanem neved Menedék Városa lesz, mert sok nemzet általad talál majd menedéket az Úrban, a Felségesben, és szárnyaid alatt kap védelmet sok nép, akik bízni fognak az Úr Istenben, és falaid mögött találnak oltalomra azok, akik a megtérés nevében magukat a Felséges Istenhez csatolják. Mert a megtérés a mennyből való, egy kiváltképpen szép és jó leánya a Felségesnek. Mert ő állandóan esedezik a Felséges előtt értetek, és mindazokért, akik megtérnek a Felséges Isten nevében, mert Ő a megtérés Atyja. És ő [a megtérés] minden szűznek a megőrzője, és szeret titeket nagyon, és mindenkor a Felséges előtt jár miattatok, és helyet készített a mennyben mindazok számára, akik megtérnek. És ő megújítja mindazokat, akik megtérnek, és segíti őket mindörökkön örökké.

8. Mert a megtérés felettébb gyönyörű, mindig tiszta és vidám szűz, aki gyengéd és szelíd. És ezért a Felséges Atya szereti őt, és minden angyal ámulattal figyel rá. És én magam is nagyon szeretem őt, mert ő az én lánytestvérem. És mert ő szeret titeket szüzeket, én is szeretlek benneteket.

9. És íme, most elmegyek Józsefhez, és mindent elmondok rólad öneki, amit el kell mondanom. És József el fog jönni hozzád ma, és látni fog, és megörül neked, és szeretni fog, és te menyasszonya leszel neki mindörökkön örökké.

10. Figyelj hát rám, Asenáth, erényes szűz, és öltösd magadra menyasszonyi ruhád, az ősidőkből való első ruhát, amely öröktől fogva félre lett téve a szobádban, és vedd magadra mennyegzői ékszereidet, és ékesítsd fel magad, mint egy jó menyasszony teszi, és menj, találkozz Józseffel. Mert íme, ő maga jön el hozzád ma, és

amikor meglát, örülni fog neked.

11. És amikor a férfi befejezte ezeket a szavakat, Asenáthot nagy öröm fogta el mindezek hallatán, és leborult a lábai elé, és meghajolt arccal a föld felé, és ezt mondta neki:

12. 'Áldott legyen az Úr, az Istened, a Felséges, aki elküldött, hogy megments engem a sötétségtől és felhozz engem a mélység fenekéről, és áldott legyen a neved mindörökké.

13. Mi a neved Uram, mondd meg, hogy dicsőíthessem azt mindörökké.' És a férfi ezt mondta neki: 'Miért akarsz tudni a nevem, Asenáth? Az én nevem a mennyekben van, a Felséges könyvébe írva az Isten ujja által, a könyv elején, minden más név előtt, mert én vagyok a Felséges házának a fejedelme. És minden név, ami a Felséges könyvébe van írva, az kimondhatatlan, és ember nem mondhatja ki vagy hallhatja meg ebben a világban, mert azok a nevek fölöttébb nagyok, és csodálatosak és hangzatosak.'

A további részek fordítása folyamatban...
